

עורה כבודי

הרב אברהם שילר

נכתב בכ"א אייר התשס"ד
לאחר מות חיילינו הקדושים הי"ד בציר
פילדלפי וחיפוש שרידי גופותיהם ע"י חבריהם
תחת אש.

אלקים, באו גויים בנחלתך נשאר גויים בנחלתך
טמאו את ארץ קדשך. נתנו את נבלת עבדיך
מאכל לעוף השמים בשר חסידיך לחיתו ארץ.
שפכו דמם כמים ואין קובר. עשינו עצמנו חרפה
לשכנינו לעג וקלס לסביבותינו.

כשהיינו בגלות אמרנו: עד מה ד' תאנף לנוצח תבער כמו אש קנאתך. שפוך חמתך אל הגויים
אשר לא ידעוך ועל ממלכות אשר בשמך לא קראו. כי אכל את יעקב ואת נוהו השמו. מהר
יקדמונו רחמיך כי דלוננו מאד. עזרנו אלקי ישענו והצילנו וכפר על חטאתינו. תבוא לפניך
אנקת אסיר. והשב לשכנינו שבעתים אל חיקם.

אבל היום, לא עוד. כבר איננו יכולים לומר דברים אלו. כי אתה רבנו של עולם צוחק מאיתנו
ואומר לנו: הרי הוצאתי אתכם מן הגלות הארורה ואיך תאמרו אסירים אנו ואנקת אסיר בלבנו.
הרי נתתי לכם כח צבאי, מדוע כמסכנים תבקשו שאשפוך חמתי. שפכו חמתכם אתם. תפסיקו
לגמגם. תנהגו בטבעיות כמי שאינו מעמיד עצמו על ממונו - ק"ו על כבודו - ק"ו בן בנו של
ק"ו על כבוד חייליו המתים שאינם יכולים עוד לשמור על כבודם בעצמם.

מה אתם מבקשים רחמים עזרה והצלה, הרי בידכם מדינה חזקה מאין כמוה. הרי אתם בדרך
להיות למעצמה בכל קנה מידה. איך תאמרו כי דלוננו מאד. שקר.

השיבו אתם בעצמכם שבעתים אל חיק שכניכם. מי מעכב אתכם. כפרו בעצמכם על חטאכם,
על חטא ההתכחשות העצמית על חטא ההונאה העצמית על חטא החולשה.

ואומתנו היקרה תפקח את עיניה. תכיר את ארצה את ארץ ד' כולה בכל רוחב גבולותיה.
תזכור שאין כאן שטחים אין כאן אדמה של מקלט לעם נודד. יש כאן ארץ קודש ארץ הקודש
מקום השכינה. ארץ שכולה מטרה עליונה, שרק העם המתאים לה יכול לגלות את תוכנה
ולא אף אומה אחרת או אורחים כלשהם. יש כאן יהודה ושומרון גולן ובשן וחבל עזה הקדוש.
אין כאן שמץ פלשתין.

יש כאן אומה שבאה לארצה בזכות ובחסד. בזכות הבטחת ד' ובחסד ד' עלינו. אומה שחזרה
לארצה כדי למלא את ייעודה להיות נס לעמים.

יש כאן ערב רב של גזלנים ורוצחים ופראי אדם. רוצחים בידיהם, ואחרים מסביבם הצופים
בהם בשמחה.

מתוך שתכיר אומתנו את ארצה תחזור גם להכיר את עצמה את עצמיותה את נשמתה. עוד נזכה שיהיה שם ד' נקרא עלינו וכל עמי הארץ יראים מאיתנו ובאים אל הר בית ד' לתת כבוד לישראל ואלקיו. עוד נזכה להיות לב האנושות בפועל, לב שחי בשלום עם הידים והרגלים וכל חלקי הגוף הבינלאומי. ולא ישא גוי אל גוי חרב. עוד נזכה לעסוק במלאכה הקדושה של שמירת כבוד ישראל שהוא כבוד אלקי ישראל בדרך של נועם. אבל עד אז עלינו לעסוק בזה בדרך הבזויה של החרב. בדרך הבזויה של החרב, שבגלל ההכרח הופכת להיות מצוה ממצוות התורה. הופכת להיות דרך של קודש.

נזכיר לעצמנו מי כאן המושחת ומי המוסרי. לא נאזין להטפות המוסר של אירופה הנוצרית שידיה מגואלות בדם, שרצחה וגם ירשה, ועדיין לא השיבה את הרכוש שגזלה מאיתנו. נצא מן הזיוף הבלבול והשחיתות של מי שמתנהג במוסר של שוטר תנועה במקום במוסר של מלחמה. נפסיק את השחיתות של סיכון חיילינו בטענת הצלת חפים מפשע. לא ניכנע לעסוק בשאלות כמו: האם לסכן את חיילינו כדי לחלץ גופות. וכי הסתבכנו עכשו באנטבה, שאנו צריכים להתבזות ולעסוק בשאלה זו?!

נעסוק במצוה דאורייתא של הכבוד הלאומי. בכבוד הלאומי שהוא נעלה יותר ויותר ממצוה. שהוא עצם החיים. שהוא קידוש שמו המחולל בגויים.

”הן עם כלביא יקום וכארי יתנשא לא ישכב עד יאכל טרף ודם חללים ישתה.”